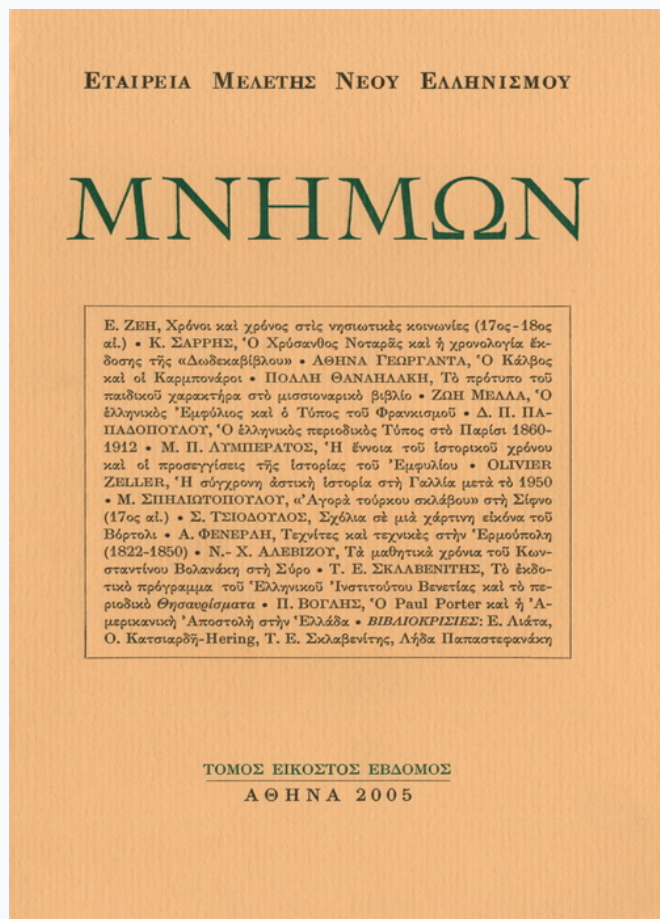

Μνήμων

Τόμ. 27 (2005)

ΤΕΧΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗ (1822-1850)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΦΕΝΕΡΛΗ

doi: [10.12681/mnimon.820](https://doi.org/10.12681/mnimon.820)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΦΕΝΕΡΛΗ Α. (2005). ΤΕΧΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗ (1822-1850). *Μνήμων*, 27, 251-270.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.820>

ΤΕΧΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΙΜΗ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗ (1822-1850)

Στή Σύρο υπήρχαν δύο κατηγορίες πολιτών: οί ντόπιοι και οί πάροικοι. Οί ντόπιοι εἶναι κτηνοτρόφοι ἢ ἀγρότες, ἀντίθετα οί πάροικοι, πού ἐγκαθίστανται ἀπό τὸ 1822 καί μετὰ, εἶναι ἔμποροι καί τεχνίτες ἢ ἀπλὰ φτωχοὶ πρόσφυγες πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσουν κάθε εἶδους χειρωνακτικὴ ἐργασία.

Σὲ ποιά περιοχὴ τῆς Σύρου ἄρχισαν νὰ ἐγκαθίστανται οί πρῶτοι πρόσφυγες; Στὸ λιμάνι, ἓνα ἔρρημο κομμάτι τοῦ νησιοῦ, γνωστὸ τότε γιὰ τὴν προστασία πού παρεῖχε στὰ διερχόμενα πλοῖα τοῦ Αἰγαίου. Ἐκεῖ υπήρχαν 2-3 ἀποθήκες τοῦ Σαλάχα, τὸ σπίτι τοῦ Γρηγορίου Στεφάνου, ἓνα μικρὸ κτίσμα ὑγειονομείου, τὸ καθολικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸ λόφο, στὸ σημερινὸ Νησάκι, μετὰ στὴ θέση του ἔγινε τὸ Καφενεῖο τῆς Βάρδιας, ἀλλὰ ὁ λόφος αὐτὸς ἰσοπεδóθηκε τὸ 1858,¹ καί ἡ εἰκόνα τοῦ λιμανιοῦ ἄλλαξε μορφή.

Τὸ ἀρχικὸ σημεῖο, λοιπόν, ἐγκατάστασής τους εἶναι τὸ παράλιο τοῦ λιμανιοῦ, τὸ «πρόχωμα».² Πρόκειται γιὰ μιὰ θαλάσσια ἀβαθὴ παραλιακὴ ζώνη, ἡ ὁποία ἐκτεινόταν σὲ βάθος πενήντα μέτρων περίπου. Ὁ χῶρος αὐτὸς καταλήφθηκε ἀπὸ τοὺς πρόσφυγες μιὰ καί μετὰ τὴν ἐκρηξὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης ἀνῆκε στὸ Δημόσιο. Ἐκεῖ μπάζωσαν τὴν παραλιακὴ ρηχὴ θάλασσα καί ἔφτιαξαν τίς ἐγκαταστάσεις τους.³ Ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐλεύθερο σημεῖο τοῦ νησιοῦ, ἀφοῦ οί ντόπιοι κάτοικοι τῆς Σύρου διατείνονταν, ὅτι ὅλα τὰ ἐδάφη του, ἀκόμη καί οί «βράχοι»,³ ἀνῆκαν σὲ ἐκείνους. Ἀλλὰ αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ ἄλλη ἱστορία.

Σιγὰ σιγὰ ὁ ἀρχικὸς πληθυσμὸς ἐπεκτάθηκε πρὸς τοὺς λοφίσκους, νοικιάζοντας ἀπὸ τοὺς ντόπιους τὴ γῆ, στὴν ὁποία ἔστησε τίς πρόχειρες κατοικίες

1. Ι. Βλαχογιάννης, *Χιακὸν Ἀρχεῖον*, τ. Γ', Ἀθήνα 1910· Ἀνδρ. Χούμη, *Συριανὰ Παλαιά*, σ. 539. ΓΑΚ.Ἀ(ρχεῖα) Ν(ομοῦ) Κ(υκλάδων), Δ/Β Ψηφίσματα Δ. Σ. ἀριθ. 4. Ἱσοπέδωση λόφου.

2. Πρόχωμα, ἡ χρῆση τῆς λέξης παρατηρεῖται στὸ γραπτὸ λόγο ἀπὸ τὸ 1834 καί σημαίνει τὴν παράλιο ζώνη ἐπιχωμάτωσης στὴ θαλάσσια αὐτὴ περιοχὴ.

3. ΓΑΚ.ΑΝΚ. Δημογεροντία Ἐρμουπόλεως 3: Πρωτόκολλον Ἐξερχομένων Δημογεροντίας (1833-1835), ἔγγραφο τῆς 1/11/1834.

του. Στὰ σημεῖα ἐπέκτασής του καὶ γιὰ τὴν πρώτη περίοδο δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε λεπτομερεῖς πληροφορίες. Πάντως πρόκειται γιὰ μικρὰ καὶ πρωτόγονα σπίτια —καλύβια τὰ ὀνομάζει ἡ Δημογεροντία τὸ 1833— ἰδιοκτησίας τῶν παροίκων κτισμένα πάνω σὲ ἐνοικιαζόμενη γῆ, ἰδιοκτησίας τοῦ ντόπιου πληθυσμοῦ.⁴ Σχετικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς ἐγκαταστάσεις τῶν παροίκων στὰ διάφορα σημεῖα τῆς πόλης δίνει ἡ στατιστικὴ μέτρηση ποὺ ἔγινε ἐπὶ Ι. Καποδίστρια, τὸ 1828. Ἀναλυτικότερα, στὸ δεξιὸ τμήμα τῆς πόλης ὑπῆρχαν 1702 οἰκοδομές, στὸ ἀριστερὸ 653, στὸ ὀρεινὸ 884 καὶ στὸν φόρο, τὴν ἀγορὰ δηλαδή, 328 οἰκοδομές· ἀναφέρονται ἀκόμη 346 μαγαζιά καὶ 256 ἐργαστήρια καὶ παρὰ-πήγματα.⁵

Ἀπὸ τὸ 1823 οἱ κάτοικοι τῆς πρώιμης Ἑρμούπολης νοίκιαζαν μὲ ἑξοδὰ τους «δύο οἰκίσκους» γιὰ νὰ νοσηλεύονται οἱ ἄρρωστοι ἀπὸ «φιλανθρωπικούς ἰατρούς»,⁶ κι αὐτὰ ὡς τὸ 1825. Τὴν ἴδια χρονιά ὅμως ἔκτισαν τὸ Νοσοκομεῖο, ποὺ ἄρχισε νὰ δέχεται ἄρρώστους ἀπὸ τὸ 1826. Λίγο νωρίτερα ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο,⁷ τὸ 1824, ἄρχιζε νὰ κτίζεται ἡ ἐκκλησία τῆς Μεταμόρφωσης,⁸ ὁ χῶρος γύρω τῆς διευρύνθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς οἰκιστικοὺς πυρῆνες τῆς Ἑρμούπολης. Ὁ ἐλεύθερος χῶρος τῆς Μεταμόρφωσης χρησιμοποιοῦντο ὡς χῶρος ταφῆς. Ἀργότερα, τὸ 1828/1829, ποὺ κτίστηκε ἡ ἐκκλησία τῆς Κοίμησης, δίπλα στὸ Νοσοκομεῖο, ὁ πῖσω ἐλεύθερος χῶρος χρησιμοποιήθηκε ἐπίσης ὡς νεκροταφεῖο. Συμπλήρωση πρὸς τὴν παραπάνω εἰκόνα ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ πόλη δὲν διέθετε νερὸ ἐκτὸς ἀπὸ δύο-τρία πηγάδια, τὰ δύο ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρισκόνταν στὸ περιβόλι τῶν Σαλάχα, ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα ἡ πλατεία Μιαούλη. Τὸ νερὸ αὐτὸ ἀγοραζόταν ἀπὸ τοὺς παροίκους. Ὡστόσο ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλης στὰ τέσσερα τμήματά της ὅλο καὶ περισσότερο αὐξανόταν· τὸ 1834 εἶχε φθάσει τὶς 12.393 ἄτομα.⁹ Καὶ ἡ πόλη μεγάλωνε χωρὶς ἀνέσεις, μὲ ὀχετοὺς ἀκάλυπτους, μὲ στοιχειώδη φωτισμό:¹⁰ τὸ λάδι ἀποτελοῦσε τὴν πρώτη ὕλη του. Ἀκόμα καὶ τὸ 1845 ὁ δήμαρχος ζητοῦσε νὰ αὐξηθοῦν οἱ δημοτικοὶ φανοὶ σὲ 40.

4. Σχετικὰ μὲ τὴν ἰδιοκτησία τοῦ ντόπιου πληθυσμοῦ, Ἀνδρ. Θ. Δρακάκης, «Πρωτότυποι Νομικοὶ Θεσμοὶ εἰς τὴν οἰκισμένην Ἑρμούπολιν (1821-1830)», *Ἐπετηρὶς Κ.Ε.Ι. Ε.Δ.* Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τ. 18 (1970), Ἀθήνα 1973, σ. 176.

5. Τιμολέων Δ. Ἀμπελᾶς, *Ἱστορία τῆς Νήσου Σύρου*, Ἑρμούπολη 1874, Ἐπιμέλεια ἐπανεκδόσης Χρ. Ἀθ. Καλημέρης 1998, σ. 600.

6. Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Ὁ Ἑρμῆς, 19, 26 Μαρτίου καὶ 2, 9 Ἀπριλίου 1838· βλ. ἀναδημοσίευση Ι. Βλαχογιάννης, *Χιακὸν Ἀρχεῖον*, τ. Γ', σ. 528.

7. Τοποθεσία του καὶ ἀνέγερση Νοσοκομείου, ἐφ. Ὁ Ἑρμῆς, 19, 25 Μαρτίου καὶ 29 Ἀπριλίου 1838, Ι. Βλαχογιάννης *Χιακὸν Ἀρχεῖον*, τ. Γ', σ. 528.

8. Ι. Τραυλὸς - Α. Κόκκου, *Ἑρμούπολη*, Ἐμπορικὴ Τράπεζα, Ἀθήνα 1980, σ. 83.

9. ΓΑΚ.ΑΝΚ. Δημογεροντία 3: βιβλίον ἐξερχομένων 1833-1835.

10. Τὸ 1825 ὁ φωτισμὸς τῆς ἀγορᾶς γινόταν μὲ φανάρια λαδιοῦ. ΓΑΚ.ΑΝΚ. Δημογεροντία 6: Ταμεῖον Δημογεροντίας 1828-1835.

‘Όστοςο σ’ αὐτὴ τὴν πόλιν ποὺ βλέπουμε σήμερα μὲ μάτια συγκινημένα, μὰ καὶ οἱ διωγμοὶ τῶν Τούρκων λόγω τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης δημιούργησαν καταστάσεις δυστυχίας, στὴν πρώιμη Ἐρμούπολη ὑπῆρχαν τὰ πάντα ἀπὸ τὰ στοιχειώδη μέσα ἐπιβίωσης (ἀκόμη καὶ γιατροὶ ποὺ πῆγαιναν στὰ σπίτια) ὡς τὴν πνευματικὴ τροφή (θέατρο,¹¹ σχολεῖα, ἀναγνωστήριο ἐφημερίδων καὶ βιβλίων, γενικότερα πνευματικὴ ζωή).

‘Όσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο μεγάλωνε ὁ οἰκισμός. ‘Ολόκληρη ἡ πόλη ὡς τὸ 1834 καταγράφηκε ἀπὸ τὸν Weber καὶ μπορούμε νὰ τὴν διακρίνουμε κάτω ἀπὸ τὶς ρυμοτομικὲς γραμμὲς ποὺ τράβηξε ὁ μηχανικὸς Weiler γιὰ νὰ χαράξει τὸ προγραμματισμένο νέο σχέδιο πόλεως,¹² τὸ 1837. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου, δηλαδὴ ἡ διάνοιξη τῶν δρόμων, πλατειῶν καὶ στῆ συνέχεια ἡ πλακόστρωσή τους, ὅπως καὶ ἡ ἀνοικοδόμησις νέων σπιτιῶν, ἀπασχόλησε διαφόρους τεχνίτες, ὅπως λόγου χάρι ὅσους λάζευαν τὶς πέτρες ποὺ ἔστρωναν τοὺς δρόμους ἢ ἔκτιζαν πέτρινα σπίτια. Τὰ λίθινα σπίτια ἔκτιζαν διάφοροι τεχνίτες, ἀπλοὶ τέκτονες, οἱ κτίστες, ταυτόχρονα οἱ λεπτουργοί, δηλαδὴ οἱ ξυλοτεχνίτες, ἔπαιρναν μέρος σὲ διάφορες ἐργασίες τῆς εἰδικότητάς τους. Μερικὲς φορὲς ἐμφανίζεται κάποιος ἐμπειρικός ἀρχιτέκτονας, ὅπως λόγου χάρι ὁ Ἀντ. Τζαλίκης, ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μεταμόρφωσης.¹³ Πολὺ ἀργότερα, ἀπὸ τὸ 1840 καὶ μετὰ, ἀρχίζουν νὰ κτίζουν, κυρίως τὰ δημόσια κτήρια, ἐπιστήμονες ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοί.

Ἀπὸ τὸ 1837 κι ἔπειτα ἡ ἀνοικοδόμησις ἀντὶ ξύλου ἀπαιτοῦσε ὀρισμένα ἄλλα ὕλικά, ὅπως ἀσβέστη, ὁ ὁποῖος παραγόταν ἀπὸ εἰδικούς τεχνίτες στὰ καμίνια, τοὺς ἀσβεστοποιούς. Καμίνια δὲν ἔχουμε πολλὰ στὴν Ἐρμούπολη. Ἡ ἐξόρυξη τῆς πέτρας τόσο γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησις ὅσο καὶ γιὰ τὰ καμίνια γίνεται στοῦ Βούλια, ἢ ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν ἐπιφανειακοὶ βράχοι, ἀπὸ τοὺς πετράδες, τεχνίτες εἰδικευμένους, βοηθούμενους ἐνδεχομένως ἀπὸ ἀνεπίδικευτους ἐργάτες, τοὺς «χειρομάχους», τοὺς χειρώνακτες. Σὲ ὅλους αὐτοὺς θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε καὶ τοὺς μεταφορεῖς, τοὺς ἀγωγιάτες τῶν ὕλικῶν καὶ τοῦ νεροῦ, ποὺ ἂν καὶ δὲν ἦταν τεχνίτες, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχουν κάποιες γνώσεις τεχνικῆς προκειμένου νὰ φορτώσουν καὶ νὰ ξεφορτώσουν τὰ μεταφορικά τους ζῶα.

Βλέποντας τὸ σχέδιο τοῦ Weiler παρατηροῦμε ὅτι στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς πόλης πρὶν τὸ Χεῖμαρρο τῆς Λαλακιᾶς ἐκτείνεται τὸ ναυπηγεῖο, ἐδαφικὴ ἰδιοκτησία ἀρχικά τοῦ κράτους, στὴ συνέχεια παραχωρημένη στὴ Δημογερον-

11. Ἀγγελικὴ Φενερλή, «Τὸ Θέατρο καὶ ἡ πόλη (1828-1864)», *Πρακτικὰ Συμποσίου* (Αὔγουστος 1994). *Γιὰ τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ τὸ Θέατρο στὴν Ἐρμούπολη*, ΚΝΕ ΕΙΕ, Ἀθήνα 1996, σ. 157-181.

12. Φωτογραφία τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου πόλεως βρίσκεται στὴ σχεδιοθήκη τῶν ΓΑΚ. ΑΝΚ.

13. Ι. Βλαχογιάννης, ὁ.π., σ. 23, «Περὶ Ἐρμούπολεως», ἀπὸ ἐπιστολὴ μὲ ὑπογραφή «Θέων Ξενομίδης».

τία καὶ ἀπὸ τὸ 1834 στὸ Δῆμο. Οἱ καταλαμβάνοντες τοὺς χώρους τοῦ ναυπηγείου μὲ σκάφη, εἴτε μὲ ναυπηγικὴ ξυλεία, τὴν ἐπωνομαζόμενη κερεστέ¹⁴ ἢ μὲ ἄλλα ὕλινὰ ναυπήγησης, κατέβαλαν προφανῶς στὸ Δῆμο τὸ ἀνάλογο ἐνοίκιο χώρου κατάρτησης.¹⁵

Τὸ ναυπηγεῖο ἦταν τὸ κύριο σημεῖο παραγωγῆς, ὅπου γιὰ τὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς ἀνθίσε ἡ «βιομηχανία».¹⁶ Ἐκεῖ ἐργάστηκαν οἱ διάφοροι τεχνίτες τῆς ξυλοναυπηγικῆς. Οἱ τεχνίτες τῆς ξυλοναυπηγικῆς χωρίζονται σὲ δύο κύριες κατηγορίες: τοὺς τέκτονες-ναυπηγούς, αὐτοὺς ποὺ ἔπαιρναν τὴν παραγγελία κατασκευῆς καὶ ἀσχολοῦνταν μὲ τὸ σχέδιο καὶ τὴν κατασκευὴ τοῦ πλοίου ἢ ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἐπισκευή του, καὶ τοὺς διαφόρων εἰδικότητων ἐργάτες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ναυπηγούς (οἱ Κουφουδάκης, Παγίδας, Μάσχας, Πουτούς, Σέχας, οἱ ὁποῖοι λειτούργησαν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου πρωτοποριακὰ) ἀπὸ τὸ 1824 γνωρίζουμε ὅτι στὴν Ἑρμούπολη εἶχαν ἔρθει 20 Χιῶτες¹⁷ πριονιστές.¹⁸ Κατὰ τὴν κατασκευὴ τῶν διαφόρου τύπου σκαφῶν χρησιμοποιοῦνταν μαραγκοί, ἀπλατζήδες,¹⁹ πριονιστές. Κύρια ἐργαλεῖα τους τὸ σκεπάρνι, τὸ πριόνι, ὁ ξυλοφάγος, τὸ ροκάνι, ἡ πλάνη.²⁰

Συμπληρωματικὴ ἐργασία, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς διαφόρους ξυλουργούς, στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ μακαραδοποιοί, προσέφεραν οἱ σιδηρουργοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὰ ἐργαστήριά τους μέσα στὸ ναυπηγεῖο ἢ κοντὰ του, καὶ ἀργότερα στὴν ὁδὸ Ἡφαίστου.²¹ Δύο ἐργαστήρια εἶχε στὸ Ναυπηγεῖο ὁ σιδηρουργὸς Φώτιος Ψαρός.²² Τρία ἀνάλογα σιδηρουργεῖα λειτουργοῦσαν ἐκεῖ τὸ 1841, τοῦ σιδηρουργοῦ Πέτρου Νάνου γειτονικὰ μὲ τὰ ἀντίστοιχα ἐργαστήρια τῶν σιδηρουργῶν Κοσμᾶ Ἰωάννου καὶ τοῦ Κουμούλα.²³ Ἄλλα δύο μπορεῖ νὰ

14. Τρ. Κωνσταντινίδης, *Καράβια καὶ συντροφοναῦται, 1800-1830*, Ἀθήνα 1954, σ. 117.

15. Δικαιώματα ναυπήγησης ἐπεβλήθησαν σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τοῦ Δ. Σ., ὅποτε τὸ 1864 ὀρίστηκε τὸ ἐνοίκιο κατεχομένου τμήματος ἐδάφους στὸ παλιὸ Ναυπηγεῖο ἀλλὰ καὶ στὸ νέο Ναυπηγεῖο, ΓΑΚ.ΑΝΚ, Τ/Δημ. Ἔργα, φ. 151.

16. Ἡ σημασία τῆς λέξης γιὰ τὴν ἐποχὴ εἶναι ἡ μηχανὴ τοῦ βίου.

17. Σχετικὰ μὲ τοὺς ναυπηγούς τῆς Ἑρμούπολης βλ. Angeliki Fenerli, «Les premiers constructeurs de navires à Hermoupolis (île de Syra) 1823-1835», *Πρακτικὰ τοῦ Συμποσίου The evolution of wooden shipbuilding in the Eastern Mediterranean during the 18th and 19th centuries*, Ἀθήνα, *Τετράδια Ἑργασίας* ΚΝΕ/ΕΙΕ, ἀριθ. 19, 1993, σ. 25-31. Γιὰ τοὺς Χιῶτες πριονιστές, ΓΑΚ.ΑΝΚ, Δημοτολόγιο ἀριθ. 1446-1470 καὶ 1475.

18. Ἐνα ναυπηγικὸ πριόνι μὲ τὸ ὄνομα «Καρμανιόλα» βρίσκεται σήμερα στὸ Βιομηχανικὸ Μουσεῖο, δωρεὰ τοῦ ἀείμνηστου ναυπηγοῦ Νηρέα Μαυρίκου.

19. Ὅσοι πλανιάρουν, λειαίνουν τὰ ξύλα.

20. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἄνδρ. Δαυίδ, λυτά, συμβόλαιο τοῦ 1862, ἀριθ. 31817.

21. Ἡ ὁδὸς Ἡφαίστου ἦταν παλιὰ ὁ κάθετος δρόμος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ.

22. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβ. Ἄνδρ. Δαυίδ, λυτά, ἀριθ. 12608.

23. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβ. Ἄνδρ. Δαυίδ, λυτά, ἀριθ. 12360.

έντοπίσει κανείς κοντά στο Ναυπηγείο, στους Πέντε Μύλους, ένα από αυτά ήταν του Νικολάου Τζάνε.²⁴

Περισσότερες πληροφορίες για τους σιδηρουργούς μᾶς δίνει σέ μιὰ ἐπιστολή του ὁ Ἰάκ. Ράλλης τὸ 1835. Οἱ σιδηρουργοὶ ἀγόραζαν ἐπὶ πιστώσει τὴν πρώτη ὕλη, δηλαδὴ σίδηρο Ἀγγλίας, ἀπὸ τὶς διάφορες ἐμπορικὲς ἀποθῆκες ποὺ ὑπῆρχαν στὴν πόλη. Δὲν κέρδιζαν ὅμως ἀρκετὰ χρήματα, γιατί ἦσαν πολλοὶ καὶ μεγάλος ὁ ἀνταγωνισμός. Κατασκεύαζαν ὅλα τὰ μεταλλικὰ εἶδη, καρφιά, κλειδαριές, κλειδιά, διάφορες σιδηροκατασκευὲς τῶν οἰκοδομούμενων σπιτιῶν (κάγκελα παραθύρων, πυροστιῆς γιὰ μαγεῖρεμα κ.τ.λ.) καὶ ὅσα φυσικὰ ἦταν ἀναγκαῖα στὴ ναυπήγηση, ἐκτὸς ἀπὸ ἀλυσίδες, ἀφοῦ τῆς Ἀγγλίας ἦταν φθηνότερες καὶ καλύτερες. Ἀκόμα καὶ ἄγκυρες σφυρήλατες μποροῦσαν νὰ φτιάξουν, ἀλλὰ κόστιζαν ἀκριβότερα σὲ σχέση μὲ ἐκεῖνες ποὺ εἰσάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.²⁵

Λεπτομερέστερη ἀναφορά, τοῦ 1838,²⁶ τῶν μεταλλικῶν ἐξαρτημάτων κατασκευῆς ἐνὸς μπρικινοῦ²⁷ μήκους 19 πήχεων παρέχει ἓνα συμφωνητικὸ μεταξὺ τοῦ θαλασσινοῦ Δημ. Κουτσοδόντη καὶ τοῦ «χαλκέα» (σιδηρουργοῦ) Μήτρου Κοσμᾶ. Τὸ μπρίκι θὰ ναυπηγοῦσε ὁ Ἰω. Κουφουδάκης. Ὁ Μῆτρος Κοσμᾶ «ὕποσχεται νὰ τοῦ χορηγήσῃ δι' ἐξόδων τοῦ Κουτσοδόντη ταῖς τζαβέταις, τὸ καρφί, ταῖς ζαρτόριζαις, τοὺς γάντζους, ταῖς ροδάντζαις,²⁸ τὰ βελόνια καὶ ὅλα διὰ τὴν κάρφωσιν τοῦ σκάφους». Καὶ ὅλα αὐτὰ κατασκευάζονταν μὲ στοιχειώδη ἐξοπλισμὸ καὶ ἐργαλεῖα, ὅπως λόγου χάρι τὸ ἀμόνι, τὸ φουσερό, κ.τ.λ.²⁹

Ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ ἦταν ἀναγκαία κατὰ τὴν ἐκτέλεση κάθε σχεδὸν τεχνικοῦ ἔργου αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, τὶς διάφορες εἰδικότητές της παρακολουθοῦσαν μαθητεύοντες καὶ τὶς μάθαιναν, ὥσπου νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ σιδηρουργοί.³⁰ Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ δεκατριᾶχρονου Ἀντώνιου Ἰωάννου. Ὁ πατέρας του ὁ Ἰωάννης Ἀναγνώστου, θαλασσινός, τοποθετεῖ τὸ 1841 τὸν ἀνήλικό γιό του στὸ ἐργαστήρι τοῦ σιδηρουργοῦ Σπύρου Φωτίου γιὰ νὰ τοῦ

24. Διαφορὰ του μὲ τὸ Δῆμο τὸ 1833, ἀπ' ὅπου φαίνεται ὅτι τὸ ἔχει ἀπὸ τὸ 1825 περίπου. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Δ/Β Προτάσεις τοῦ Δημάρχου πρὸς τὸ Δ. Σ./1: 1840-1848.

25. Ι. Βλαχογιάννης, ὁ.π., σ. 198, 199. Ἐπιστολὴ Ἰάκ. Ράλλη πρὸς Βασιλικὴ Νομαρχία Κυκλάδων, Σύρα 11/6/1835.

26. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 7147 τῆς 25/5/1838.

27. Μπρίκι = «Δίστηλος πάρων φέρων δύο σταυρώσεις εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἰστούς καὶ συνηθέστατα εἰς τὸν πρυμνιαῖον», Τρ. Κωνσταντινίδης, ὁ.π., σ. 146.

28. Τζαβέτα = γόμφος. Ροδάντσα = ψέλλιον, βραχιόλι.

29. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, Λυτά, Εὐρ. 22, ἀριθ. 5357 τῆς 23/3/1837, Πωλητήριο. Ὁ Στ. Ἀγκαγιαούρης πωλαεῖ ἀμόνι, φουσερό στὸ Χρ. Ζαχαρή σιδηρουργό.

30. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἐκμάθηση τῶν τεχνιτῶν γινόταν στὰ ἐργαστήρια, σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἢ ἴδια τακτικὴ ἀκολουθεῖται καὶ σήμερα, ἀλλὰ μὲ ἄλλους ὄρους, φυσικά.

διδάξει ἀμισθί τὴν τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ. Ἡ μαθητεία προέβλεπε παραμονὴ πέντε χρόνων ἀμισθί, ἀλλὰ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Φωτίου θὰ τὸν ἔτρεφε καὶ θὰ τὸν ἐντυνε. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς μαθητείας του θὰ τὸν ἐφοδίαζε μὲ ἕνα σιδερένιο ἀμόνι 20 ὀκάδων, ἕνα φουσερό, μία μέγκενη καὶ μερικὰ ἄλλα «μικρὰ ἐργαλεῖα τοῦ τραπεζιοῦ».³¹

Ὁ Ζακυνθινὸς Σπύρος Φωτίου δὲν ἦταν φαίνεται ἕνας σιδηρουργὸς τῆς σειρᾶς, εἶχε μέσα του κάποιο σαράκι τεχνικῆς δημιουργίας. Τὸ 1845 κατασκεύασε «μὴν μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας τελειοποιοῦνται στρόφιγγες 10 διαμέτρου ἑκατοστῶν τοῦ ἑλλομέτρου».³² Οἱ στρόφιγγες αὐτὲς χρησίμευαν στὰ ἐλαιοτριβεῖα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλου εἶδους μηχανές.³³

Ἀπὸ τοὺς τεχνίτες τοῦ μετάλλου, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραλείψουμε τοὺς χαλκουργούς· καὶ αὐτοὶ ἔφτιαχναν διάφορα ἐξαρτήματα τῶν πλοίων. Παράλληλα ὅμως ἐπιδίδονταν σὲ πιὸ σύνθετες κατασκευές καὶ ἐπισκευές ἀπλῶν μηχανῶν καὶ ἐξαρτημάτων. Ἐνα τέτοιο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ Παντελῆς Ντιλμπέρογλου, χαλκουργός, ὁ ὁποῖος τὸ 1837 νοικιάζει στὸ «ζυμοποιεῖν» Γεράσιμο Κουμπαροῦτσο μὴ μηχανὴ μακαρονιῶν χάλκινη.³⁴ Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ υποθέσουμε ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἦταν ἀπλῶς ἰδιοκτησία τοῦ χαλκουργοῦ, ἂν τὸ 1838 κατὰ τὴν πώλησή της (τιμὴ 750 δρχ.) στὸν Κουμπαροῦτσο δὲν ὁμολογοῦσε ὁ ἴδιος τὴν προέλευσή της. Τότε ὁ Ντιλμπέρογλου ἀνέφερε «ὅτι κατεσκεύασε ἐναῦθα [στὴν Ἐρμούπολη] ἰδίους ἀναλώμασιν μίαν καμπάνα [εἶδος λεκάνης], μίαν βίδα, καὶ μίαν μανδραβήδα ἐκ χαλκοῦ, ζυγίζουσας ἑκατὸν πενήκοντα ὀκάδες, καὶ χρησιμευσούσας διὰ τὴν ζυμοποιίαν».³⁵ Πρόκειται φυσικὰ γιὰ κάποια ἀντιγραφὴ μηχανῆς μακαρονιῶν, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Εὐρώπη. Ἀπὸ τὰ παραπάνω στοιχεῖα προκύπτει ὅτι ὁ μηχανισμὸς καὶ τὰ ἐξαρτήματά της ἀποτελοῦνταν ἀπὸ χαλκὸ. Ὡστόσο ἡ εἰκόνα αὐτῆς τῆς μηχανῆς γιὰ νὰ εἶναι πιὸ κατανοητὴ σὲ μᾶς θὰ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μὲ ἐκεῖνες ποὺ παρήγαγαν μακαρόνια καὶ κάθε εἶδους ζυμαρικά.

Στὸ ἔγγραφο ἐκπλειστηριασμοῦ («ἐργοστασίου» τοῦ ἀρτοποιοῦ Μιχαὴλ Χατζῆ Μανόλη τῆς 16/5/1837, ποὺ δημοσιεύεται στὸ Παράρτημα, περιλαμβάνεται καὶ μία μηχανὴ μακαρονιῶν,³⁶ στὴν ὁποία περιγράφονται ὅλα τὰ πα-

31. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, λυτά, ἀριθ. 12721 τῆς 10/12/1841.

32. Ἑλλόμετρον = ἡλιόμετρο = heliometre = ὄργανο μετρήσεως τῆς διαμέτρου τῶν οὐρανίων σωμάτων.

33. Ἐφημ. Αἴολος τῆς 14/4/1845, Ἀγγελία κατασκευῆς καὶ ἐκθεσης.

34. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 6259 τῆς 16/10/1837. Ὁ Γεράσιμος Κουμπαροῦτσος, 38 ἐτῶν τὸ 1834, καταγόταν ἀπὸ τὴν Κέα. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Δημοτολόγιον ἀριθ. 1303.

35. Παράρτημα ἀριθ. 3. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 7021 τῆς 21/4/1838.

36. Παράρτημα ἀριθ. 1. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά,

ραγόμενα προϊόντα μακαρονοποιίας. "Όλα αυτά αποτελούν ενδιαφέρουσες πληροφορίες σχετικές με τις δυνατότητες της μηχανής, με την ποιικιλία παραγωγής ζυμαρικών και τη χρησιμοποίηση ειδικών τεχνιτών της ίδιας εποχής. 'Ανάλογη πρέπει να ήταν και η μηχανή μακαρονιών³⁷ που νοίκιασε λίγο αργότερα (16/10/1837) ο Παντελής Ντιλμπέρογλου στον Γεράσιμο Κουμπαροῦτσο. Παρόμοια ήταν ἴσως και εκείνη που πούλησαν στις 25/11/1837 οἱ Δημ. Χαϊδούσης και 'Αθ. Καπράνογλους στον Βενέδικτο Μαζίνιο.³⁸ Λεπτομερέστερη ὅμως περιγραφή, πολύ κοντά στην εἰκόνα και τὴν ἔννοια «ἐργοστάσιον», δίνει τὸ πωλητήριο (21/4/1838) μιᾶς μηχανής μακαρονοποιίας ἀπὸ τὸν Γερ. Κομπαροῦτσο πρὸς τὸν Λάζαρο 'Ορλώφ με τις ἐξῆς πληροφορίες: «με ὅλης τῆς ξυλικῆς τῆς ἀπαρτιζούσης τὴν φάμπρικα, ἡ ὁποία ξυλικὴ συνέχεται καὶ συνδέεται με σίδερα». ³⁹ 'Η τελευταία φράση συμπληρώνει τὴν εἰκόνα τῆς μηχανῆς μακαρονιών, συνδέοντας τὰ μεταλλικὰ μέρη της με τὰ ξύλινα, ἔργα τῶν τεχνιτῶν τῆς ξυλουργικῆς, ἀλλὰ καὶ κάποιων ἐξειδικευμένων ἐργατῶν χειριστῶν της.

'Εξω ἀπὸ τοὺς παραπάνω τεχνίτες, σημαντικὸ ἔργο προσέφεραν καὶ ὅσοι ἐργάστηκαν σὲ ἐπισκευές ἢ κατασκευές στὸ ναυπηγεῖο. Πολλὰ πλοῖα κατέπλεαν στὴν 'Ερμούπολη προκειμένου νὰ ἐπισκευαστοῦν, διότι παρουσίαζαν ποικίλες βλάβες στὰ ὑφάλα τους. Οἱ ἐπισκευές αὐτές ἀπαιτοῦσαν τὴν ἐργασία διαφόρων τεχνιτῶν, ὅπως μαραγκῶν, ἀπλατζήδων, πριονιστῶν κ.τ.λ. Μία ἀπὸ τις κύριες βλάβες ἀποτελοῦσε ἡ μείωση τῆς πλευσιμότητάς τους. Βασικὴ αἰτία ἦταν ἡ προσκόλληση στὴ γάστρα τοῦ πλοίου διαφόρων παρασίτων, ὀστράκων, φυκιῶν κ.τ.λ. 'Η ἐργασία ἀπαλλαγῆς ἀπὸ αὐτὰ τὰ παράσιτα ξεκινοῦσε με τὸ καρινάρισμα. Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ σκάφους ἀπὸ τὸ ἔρμα του ἄρχιζε τὸ καρινάρισμα,⁴⁰ δηλαδὴ γύριζαν τὴ μία πλευρὰ τοῦ σκάφους μέσα στὴ θάλασσα, ἔτσι ὥστε τὰ ὑφάλα τῆς ἄλλης πλευρᾶς νὰ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. 'Η ἐργασία αὐτὴ ἀπαιτοῦσε ἐνίσχυση τοῦ βάρους τῆς πλευρᾶς ποὺ θὰ ἔμπαινε στὴ θάλασσα, δέσιμο τοῦ καταρτιοῦ με κάποια σκοινιά καὶ τράβηγμά του ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἦταν σὲ ἄλλα πλεούμενα ἢ στὴν ξηρά, οὕτως ὥστε νὰ γείρει καὶ νὰ εἰσχωρήσει ἡ μία του πλευρὰ στὴ θάλασσα. 'Αφοῦ στερεωνόταν τὸ σκάφος σὲ αὐτὴ τὴ θέση, ἄρχιζε ὁ καθαρισμὸς τῆς γάστρας (συχνὰ γιὰ τὸν καθαρισμὸ χρησιμοποιοῦσαν φωτιά)· ἀκολουθοῦσε τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀρμῶν καὶ ὁ καθαρι-

ἀριθ. 5599 τῆς 16/5/1837. 'Η καταγραφή στὴν ἀποθήκη τοῦ ἐργοστασίου συνεχίστηκε τὴν ἐπόμενη μέρα στις 17/5/1837.

37. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος 'Ανδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 6259 τῆς 16/10/1837.

38. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος 'Ανδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 6417 τῆς 25/11/1837.

39. Παράρτημα ἀριθ. 3. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος 'Ανδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 7022 τῆς 21/4/1838.

40. Καρινάρισμα, καρίνα = προέλευση τῆς ὀνομασίας Καρνάγιο.

σμός τους, στὴ συνέχεια γινόταν τὸ γέμισμα τῶν ἀρμῶν μὲ ξασμένο μαλλὶ ἢ κανάβι, ἐπαλείφονταν οἱ ἀρμοὶ μὲ πίσσα καὶ τέλος ὅλη ἡ γάστρα μὲ λίπος. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ὀνομαζόταν καλαφάτισμα. Καλαφάτισμα γινόταν καὶ στὶς νέες κατασκευὲς σκαφῶν.

Μία ἄλλη κατηγορία στὴν πρώιμη Ἑρμούπολη ἦταν οἱ μύλοι. Οἱ μύλοι, ὅπως καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ οἰκήματα τῆς πόλης, ἀποτελοῦσαν τοπογραφικὰ σημεῖα γιὰ τὴν ἀναγνώριση μιᾶς ὀρισμένης περιοχῆς, ὅπως οἱ Πέντε Μύλοι κάτω ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, Πέντε Μύλοι στὰ Βαπόρια, τὸ Μυλαράκι μετὰ τὴ Λαλακιά, τὸ Μυλαράκι πρὶν νὰ κτιστεῖ ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀνάστασης στὸ δεξιὸ λόφο τῆς Σύρου κ.τ.λ.

Στὴν πρώιμη Ἑρμούπολη, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀλογόμυλους, ὑπῆρχαν δύο εἰδῶν ἀνεμόμυλοι: οἱ καθαυτοὶ ἀνεμόμυλοι καὶ οἱ ξυλόμυλοι.⁴¹ Οἱ πρῶτοι εἶχαν κτιστὴ σκάρπα, εὐρύχωρη, ποὺ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιεῖται ταυτόχρονα καὶ ὡς κατοικία. Ἀντίθετα οἱ ξυλόμυλοι εἶχαν σκάρπα ἀπὸ ξύλο μικροῦ χώρου καὶ περιτριγυρίζονταν ἀπὸ διάφορα σπιτοπουλάκια. Ὅλοι τους ἄλθαν σιτάρι καὶ μάλιστα εἰσαγόμενο (συνήθως ἀπὸ τὴ Ρωσία, Ταϊγάνι), ἐφόσον οἱ πρόσφυγες δὲν μποροῦσαν νὰ καλλιεργοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ μποροῦσαν, τὸ νησί δὲν προσφερόταν λόγω τῆς φύσης του. Μαθητεία μυλωνάδων ἔχουμε φυσικὰ καὶ ἐδῶ. Καὶ ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα ἐπισημαίνοντας τὴ σχέση τῆς μαθητείας μὲ τὴν ἐργασία, ὅπως καὶ κάποιον ὑπαιγιμὸ ποὺ ὑπάρχει στὸ σχετικὸ ἔγγραφο γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀποφοίτου, ἓνα μικρὸ ἀπόθεμα γιὰ τὴν μετέπειτα ἐπαγγελματικὴ του σταδιοδρομία.

Ἀπὸ τὸ 1829 ἤδη, ἓνας μυλωνάς, ὁ Μαστροβασίλης Μανώλη, Χιώτης τὴν καταγωγή, παίρνει τὸ Γεώργιο Κωνσταντίνου, Πάτριο, στὴ «δουλεύειν του, μαθητὴν διὰ νὰ τὸν διδάξῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὴν τέχνην του». Στὰ 4 χρόνια τῆς μαθητείας του ὁ Κωνσταντίνου ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθεῖ τὸ ἀφεντικό του καὶ νὰ μὴν ἀπουσιάζει ἀπὸ κοντὰ του ἀδικαιολόγητα. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, ὁ Μαστροβασίλης δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀπολύσει, ἀλλοῦς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ διπλάσιο ποσὸ τῆς ἀμοιβῆς του. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μαθητευομένου ἀνερχόταν σὲ 150 γρόσια γιὰ κάθε ἔτος, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ τοῦ ἔδινε τὰ 100 στὸ μέσο τοῦ ἔτους καὶ τὰ 50 στὸ τέλος τῆς τετραετίας, ἔτσι γιὰ νὰ ἔχει κάποια «ζήμη».⁴² Ἡ συμφωνία τους δὲν προέβλεπε ρουχισμὸ καὶ ὑπόδυση.

41. ΓΑΚ/Κ.Υ., Δημόσιος Μνήμων Σκ. Μάξιμος, κώδ. 5, ἀριθ. 5837 τῆς 18/12/1830, ξυλόμυλος θέση Τράχηλα «μετὰ διαφόρων ὀπιτοπούλων κύκλω αὐτῶν» Ἀθανασίου Στραβοζονύχη ἐπὶ ἰδιοκτητῆς γῆς τοῦ Νικολάου Ροσολάτου ἐπιτρεπομένης ἀπὸ τὸν Ἀντ. Χόχλακα.

42. ΓΑΚ/Κ.Υ., Δημόσιος Μνήμων Σκ. Μάξιμος, κώδ. 3, ἀριθ. 2624 τῆς 4/1/1829. Μὲ τὴ λέξη «ζήμη» ὑπονοεῖται προφανῶς ἡ λέξη μαγιά - σεργαγιά, ἓνα μικρὸ δηλαδὴ χρη-

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς μαθητὲς-μυλωνάδες, ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καὶ οἱ χῶροι μέσα στοὺς ὁποίους ἀσκήθηκαν οἱ μαθητεύοντες, ἐκεῖ ὅπου γίνονταν οἱ ἐργασίες ἄλεσης, ὅπως οἱ ἀλογόμυλοι, ἀλλὰ καὶ τὰ παραρτήματά τους. Ἀλογόμυλο ἐντοπίζουμε στὴν πρώιμη Έρμούπολη ἀπὸ τὸ 1828.⁴³ Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀλογόμυλους ἦταν συνδεδεμένοι μὲ φούρνους, ποὺ δὲν ἔψηναν μόνον ψωμί, ἀλλὰ καὶ παξιμάδι γιὰ τὰ πλοῖα. Οἱ ἀλογόμυλοι ἀποτελοῦν προφανῶς ἓνα ἀπλούστερο μέσο ἄλεσης σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀνεμόμυλους, ἀν καὶ ἡ ἀπόδοσή τους σὲ ἄλεσμα ἦταν μικρότερη, ἀλλὰ σταθερότερη, ὥς μὴ ἐξαρτημένη ἀπὸ τὴν πνοή τοῦ ἀνέμου. Γιὰ τὴ λειτουργία τους ἀπαιτοῦνταν ἄλογα, μουλάρια. Ἔτσι ὁ περίγυρος τοῦ ἀλογόμυλου καταλαμβάνονταν ἀπὸ σταύλους ἢ καὶ ἀποθήκες τροφῶν τῶν ζώων. Πολὺ συχνὰ συμπληρωνόταν, ἐκτὸς τοῦ φούρνου, καὶ ἀπὸ ἓνα μαγαζάκι-παράγκα πωλήσεως ψωμοῦ στὰ Ψωμάδικα.⁴⁴

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὸ «ἐργοστάσιο» τοῦ Μιχαήλ Χατζῆ Μανόλη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα, δοχεῖα, ἀλευροσιμίγδαλο, σάρι, ἀναφέρεται ὅτι στὴν ἀποθήκη του ὑπῆρχαν τὰ ἐξῆς ζυμαρικά: μακαρόνια χοντρά καὶ ψιλά ἄσπρα καὶ μαῦρα, λαζάνια ἄσπρα, φιδές, κουσκούς, ἀστράκι, κριθαράκι.⁴⁵ Ἐξυπακούεται ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ζυμαρικά ἀποτελοῦσαν προϊόντα παραγωγῆς τῆς μηχανῆς μακαρονιῶν τοῦ Μιχ. Χατζῆ Μανόλη.

Ἀνεξάρτητα πρὸς τὰ παραπάνω, ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴν ἐρευνα σχετικὰ μὲ τὶς τεχνικὲς στὴν πρώιμη Έρμούπολη ἀποτελεῖ ἓνας φούρνος, «κατημερτζίδικος». Ἡ παράξενη αὐτὴ ὀνομασία ἔχει τὴ ρίζα της στὴ λέξη κατιμέρι, ποὺ σημαίνει γλύκισμα μὲ φύλλο. Κατημερτζίδικος εἶναι ὁ φούρνος ποὺ ψήνει ὅ,τι ἔχει λεπτὸ φύλλο, ὅπως ὁ μπακλαβάς. Φαίνεται ὅτι ἀπαιτοῦσε ἰδιαίτερη κατασκευή, μικρότερο χῶρο καύσης γιὰ νὰ δημιουργεῖται ἀσθενέστερη ἔνταση φωτιᾶς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ καίγεται τὸ φύλλο. Τὸ 1840, λοιπόν, ὁ τέκτων Μάρκος Ἰω. Βιδάλης, κάτοικος Τήνου, κατασκεύασε μέσα σὲ δύο μῆνες γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Μάρκου Ἰω. Δούναβη, Πανωσυριανοῦ, ἓνα μαγαζὶ μῆ-κους ἑπτὰ μέτρων καὶ στὸ ἐσωτερικὸ του ἓνα φούρνο «κατημερτζήδικον». Μό-

ματικὸ ποσὸ γιὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ σιδηρουγοῦ μαστρο-Γιῶργη. Οἱ ὅροι μαγιά, σεργαγιά εἶναι λέξεις τουρκικὲς, maya, sermaye = ζύμη, κεφάλαιο.

43. ΓΑΚ/Κ.Υ., Δημόσιος Μνήμων Σκ. Μάξιμος, κώδικας 3, ἀριθ. 3448 τῆς 15/6/1829, ἀναφορὰ ἀγορᾶς ἀλογόμυλου τοῦ χιώτη Γεώργιου Σ. Νεαμουνίτη ἀπὸ τὸν Γεώργιο Βουτσῖνο, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1828.

44. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφο λυτά, ἀριθ. 695 τῆς 17/5/1835 καὶ ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφο ἀριθ. 15131 τῆς 15/5/1843. Τὰ Ψωμάδικα στεγάζονταν στὸ χῶρο τοῦ Λαχανοπωλεῖου, ἐκεῖ ποὺ τὸ 1855 ἄρχισε νὰ κτίζεται τὸ Παντοπωλεῖο.

45. Παράρτημα ἀριθ. 1. Συμβ. Ἀνδρ. Δαυίδ, ἀριθ. 5599 τῆς 16/5/1837, ὅπου ἡ ἀπογραφή. Ἡ συνέχεια καταγραφῆς τῶν προϊόντων της συνεχίστηκε τὴν ἐπόμενη ἡμέρα στίς 17/5/1837.

λιν τελείωσε ἡ ἀνοικοδόμησις ὁ Δούναβης, τὸν νοίκιασε μὲ ὅλα του τὰ σκεύη στὸ λαχανοπώλῃ Γεώργιῳ Χούμῃ. Ὁ καθημερτζίδικος φοῦρνος ἀκολουθοῦσε τὸ «πνεῦμα τῆς 16ης Νοεμβρίου 1840», ἀνῆκε τεχνικὰ δηλαδὴ στὸ συρμὸ τοῦ 1840, ἔχοντας «ἓνα τεσγιάκι κάρινον καὶ ἓνα μάρμαρον, κείμενον εἰς τὸ στόμιον τοῦ φοῦρνου».⁴⁶ Δὲν φαίνεται ὅμως ποιοὶ ἦταν οἱ πελάτες τοῦ Χούμῃ καὶ ἂν κέρδιζε μόνον ἀπὸ τὰ ψηστικά ἢ ἔφτιαχνε καὶ ὁ ἴδιος γλυκὰ ταψιοῦ.

Ἀπὸ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρθηκαν ἐδῶ σχετικὰ μὲ τὴν πρώιμη Ἑρμούπολη παρατηροῦμε ὅτι ὅσο καὶ ἂν ἡ φτωχὴ αὐτὴ πόλις τῶν προσφύγων εἶχε πρωτογενεῖς τρόπους λειτουργίας, ἔκρυβε μέσα της τὴ δυναμικὴ τῆς τεχνικῆς ἀνάπτυξης. Σχεδὸν ὅλοι οἱ τομεῖς της ἐξελίχθηκαν, ἀναπτύχθηκαν, κορυφώθηκαν.

46. Παράρτημα ἀριθ. 4. ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, λυτά, ἀριθ. 11244 τῆς 16/11/1840 καὶ παραλαβὴ τοῦ φοῦρνου ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβ. Ἀνδρ. Δαυίδ, λυτά, ἀριθ. 11414 τῆς 13/1/1841.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1

ΓΑΚ.ANK, Συμβολαιογράφος Ἄνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 5599 τῆς 16/5/1837
(μὲ | σημειώνεται ἡ ἀλλαγὴ σελίδας)

Ἀριθμὸς 5599

Σύνταξις ἀπογραφῆς

Τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Μαΐου ἡμέρᾳ κυριακῇ πρὸ μεσημβρίας. Ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ χρονολογίαν ἔνδεκα Μαΐου ὑπ' ἀριθμὸν ἑκατὸν δέκα τρία καὶ δέκα πέντε Μαΐου ὑπ' ἀριθμὸν ἑπτακόσια εἴκοσι τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ τοῦ προέδρου αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων συγχωρεῖται εἰς τοὺς κυρίους Ζανῇ Νικολάου Λαγόκινον, Δημήτριον Ζάννον καὶ Γεώργιον Πατούνα, δανειστὰς τοῦ Μιχαὴλ Χατζῆ Μανώλῃ ἀρτοποιοῦ νὰ πλειστηριάσουν τὰ ὑπὸ σφράγισιν εὐρισκόμενα πράγματα τοῦ ὀφειλέτου των, ὑποκείμενα εἰς φθορὰν, κινητὰ, συνιστάμενα εἰς δύο ἀλογομύλους. Μίαν μηχανὴν μακαρονιῶν, εἰς σίτον, ἄλευρον, Μακαρόνια, ἄλογα, χοίρους, καὶ εἰς ἀποσκευὴν τῶν φούρων, μετέβην ἐγὼ ὁ συμβολαιογράφος Α. Δαυίδ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ρηθέντος Μιχαὴλ Χατζῆ Μανώλῃ κείμενον ἐνταῦθα εἰς Ἑρμούπολιν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Ἀθανασίου Λαδοπούλου, ὅπου εἶρον τὸν κύριον Εἰρηνοδίκην Ἑρμουπόλεως ἀποσφραγίζοντα μέρη τινὰ τοῦ ρηθέντος ἐργοστασίου, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ τρίτου ἄρθρου τῆς ὑπ' ἀριθμὸν ἑκατὸν δέκα τρία ἀποφάσεως τοῦ ἀναφερομένου Δικαστηρίου. Μετέβην λέγω εἰς τὸ ρηθὲν ἐργοστάσιον διὰ νὰ συντάξω τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων τῶν ἀναφερομένων ἀποφάσεων ἦσαν δὲ παρόντες εἰς τὴν ἀπογραφὴν οἱ Δημήτριος Ζάννος καὶ Γεώργιος Πατούνας, ἔμποροι κάτοικοι ἐδῶ, οἱ ἐκτιμῆται Ἰωάννης Ἀγκὰς καὶ Ἀθανάσιος Ἀλεξίου Καπράνογλους, διορισθέντες πρὸς ἐκτίμησιν τῶν κάτωθεν φαινομένων πραγμάτων ἀρτοποιοὶ τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικοι ἐδῶ, γνωστοὶ μου ἅπαντες. Ἀρχεται ἡ ἀπογραφὴ παρόντων τῶν ἐπὶ τούτου προσκληθέντων μαρτύρων τῶν κυρίων Μάρκου Γεωργαντοπούλου ἐμπόρου καὶ Ἰωάννου Βουρουκλᾶ γραφέως, κατοικούντων ἐδῶ γνωστῶν μου καὶ ἀσχέτων συγγενείας μὲ τοὺς ἔχοντας συμφέρον εἰς τὴν ἀπογραφὴν. Ποῖν ἢ γένεα ἔναρξις τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως ἐπέβαλα πρὸς τοὺς ἐκτιμητάς, δυνάμει τοῦ ἁρθρου χίλια ἐβδομήκοντα δύο τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τὸν εἰς τὰ ἅρθρα τριακόσια τριάκοντα πέντε καὶ τριακόσια ἐβδομήκοντα τρία τῆς αὐτῆς Δικονομίας διαλαμβανόμενον ὅρκον. Ἀκολουθῶς ἐκτιμοῦν ὡς ἔπεται τὰ καταγεγραμμένα.

Δύο Ἡμίονους πρὸς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα δραχμὰς ἕκαστον Δραχμὰς τριακοσίας ἐξήκοντα	360
Τρία ἄλογα, ἵπποι, ἐξ ὧν τὰ δύο μαῦρα, τοπαρλάκης καὶ Ντάνος λεγόμενα, καὶ τὸ ἄλλο λευκόν, κοπέλλα λεγόμενον πρὸς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα Δραχμὰς ἕκαστον Δραχ. 360 ὅπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 360	
Δραχμὰς πεντακοσίας σαράντα	540
Ἔτι δύο ἵπποι λευκοὶ Γρίβας καὶ Κολοκοτρώνης λεγόμενοι πρὸς ἐνενήκοντα δραχμὰς ἕκαστος. Δραχμαὶ, ἑκατὸν ὀγδοήκοντα	180
Δύο σέλαις καὶ τέσσερις χαλινοὶ παλαιοὶ πεντήκοντα Δραχμὰς	50
Δύο ἀλογόμυλοι ἐξ ὧν ἕκαστος ἔχει ἓνα ζευγάρι Μυλό- πετραις καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα προσηρημένα εἰς αὐτούς, ἔτι δύο μυλοκόπια, ἓνα πριόνι, ἓνα σκεπάρνι, μίαν ὁδοντάγρα, ἓνα τρυπάνι καὶ δύο σμύλαις ἀπαρτί- ζοντα τὰς ἀποσκεβὰς τῶν Μύλων διὰ Δραχμὰς Χιλίας.	1000
Τρεῖς Μάσταις μία μεσότριβη καὶ δύο παλαιαὶ καὶ τρεῖς σέσουλαις εἴκοσι πέντε δραχμὰς	25
Δύο σκάφαις διὰ ζύμομα καὶ τρία σκαφίδια διὰ προζύμι πεντήντα Δραχμὰς	50
Τρία μαστέλα, δύο βαρέλια τοῦ νεροῦ, δύο ὅμοια μεγάλα καὶ δύο κουβαδάκια ὅλα μεσότριβα δέκα ὀκτὼ δραχμὰς	18
Τέσσερα ἀλεβοροβάρελα παλαιὰ δέκα δραχμὰς	10
	Δραχ. 2233
ἢ ὅπισθεν ποσότης Δραχμὰς 2233	
Τρία καπάκια παλαιά, ὀκτὼ δραχμαῖς	8
Ἑκατὸν κοφινάκια διὰ ψωμιὰ καὶ πέντε κόφαις μεγάλαις δραχμὰς	15
Τέσσερα φτιάτρια τοῦ φούρνου, δύο καπάκια τοῦ φούρνου, μία πανιάρα καὶ ἓνα κοντάρι δώδεκα Δραχμὰς	12
ἑνὲα πλάκες μαλτέζικαις τέσσερις Δραχμὰς	4
Τέσσερα ἀμυγδαλοκόσκηνα, δύο σιτοκόσκηνα, δύο σίτες τοῦ ἀλευριοῦ καὶ ἓνα παλαιὸν τακτὲ ἐξήκοντα δραχμὰς	60
Ἑπτὰ κομμάτια παλαιοῦπανα τοῦ ψωμιοῦ Δώδεκα δραχ- μὰς	12
Ἐνα στατήρα, ἓνα ὅμοιον μικρότερον, μία ζυγαριά, ἓνα	

κόφτη παξιμαδιοῦ, καὶ δύο ξύστρες τῆς ζύμης, ἐξήκοντα Δραχμὰς	60
Ἔνα καζάνι χάλκινον ζυγίζον πέντε ὀκάδες καὶ τριάκοντα δραῖμα, εἴκοσι πέντε Δραχμὰς	25
Πέντε λιχνάρια ἐξ ὧν τρία χάλκινα καὶ δύο τενεκεδένια δύο Δραχμὰς	2
Δώδεκα ζύγια ξύλου φωτιάς καὶ ἑκατὸν τριάκοντα δεμάτια κλαδιά, πεντήκοντα δραχμὰς	50
Δραχ. 2481	
ἡ ὀπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 2481	
Ἔνα μπουράτο μὲ τὸ φανάρι διὰ κοσκίνησμα ἀλεύρου, ἐξήντα Δραχμὰς	60
Διακόσια τριάντα τέσσερα κοιλὰ σιτάρι ταιγανίου [Ταῖγανίου] μετρηθὲν ἀπὸ τὸν ἐπὶ τούτου προσκληθέντα μετρητὴν Γεώργιον Χάρδαν κατοικοῦντα ἐδῶ καὶ γνωστόν μου, πρὸς δραχμὰς πέντε τὸ κοιλὸν δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν ἑβδομήκοντα	1170
Ἔνα φτιάρι τοῦ παξιμαδιοῦ καὶ ἓνα τραπέζι ξύλινον, διὰ καθάρισμα σίτου, πέντε δραχμὰς	5
Τριακοσίας δέκα τρεῖς ὀκάδες ἀλευροσιμύγδαλον πρὸς σαράντα λεπτὰ ἢ ὀκτὰ δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι πέντε καὶ εἴκοσι λεπτὰ	125.20
Τέσσερεις χοῖροι ἐξ ὧν οἱ τρεῖς θυλικοὶ ἑκατὸν σαράντα τρεῖς δραχμὰς	143
Τέσσερεις ὄρνιθες καὶ ἓνας πετινὸς ἑπτὰ δραχμὰς	7
Εἴκοσι ὀκάδες ἄλας δύο δραχμὰς	2
Ἔνα ἥμισυ κοιλὸν τρεῖς δραχμὰς	3
Ἔως ἐδῶ κατέγραψα ὅσα εἰς τὸ ἀναφερόμενον ἐργοστάσιον καὶ τὰ παρέδωσα πρὸς φύλαξιν πρὸς τοὺς κυρίους Δημήτριον Ζάνον καὶ Γεώργιον Πατούνα. Ἐπροσκάλεσα τοὺς ἐν τῷ ρηθέντι ἐργοστασίῳ ἐνοικοῦντας Γεώργιον	Δραχ. 3996.20
Δουραμάνην καὶ Βασίλειον Παναγιωτέαν ὑπηρέτας ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, κατοικοῦντας ἐδῶ καὶ γνωστούς μου τοὺς ὁποίους ἠρώτησα ἂν ἐν γνώσει των ἀφηρέθῃ ἡ ὑπεξαίρεθῃ τι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον καὶ ἀποκρίθισαν καταφατικῶς, ὃ μὲν Παναγιωτέας ἐπροσκλήθη νὰ ὀρκισθῇ κατὰ τὸν ἔννατον παράγραφον τοῦ ἄρθρου χίλια ἑβδομήντα ἓνα	

τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησεν, ὁ δὲ Δουραμάνης ἐβεβαίωσε τὴν μαρτυρίαν του δι ὅρκου κατὰ τὸν Νόμον.

Ἀναβληθείσης τῆς ἀπογραφῆς ἄρχεται πάλιν σήμερον τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτασιστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου ἔτους, ἡμέρα δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς ζυμοποιίας τοῦ Μιχαήλ Χατζῆ Μανόλη, κειμένην κατὰ τὴν ἀγοράν, πλησίον τοῦ καφενείου τοῦ Ἀναγνώστου Χατζῆ Ἰωάννου παρόντων τῶν ἀναφερομένων διαδίκων καὶ τοῦ Μάρτυρος Βουρουκλή ἀντὶ δὲ τοῦ ἐτέρου Μάρτυρος Γεωργαντοπούλου μὴ ἐλθόντος, ἦτοι ὁ κύριος Νικόλαος Λέτζος ἔμπορος κάτοικος ἐδῶ γνωστός μου καὶ ἄσχετος συγγενείας μὲ τοὺς ἔχοντας συμφέρον εἰς τὴν παροῦσαν ἀπογραφὴν. Οἱ ἐκτιμῆται εἶναι οἱ,

Δραχ. 3996.20

| ἡ ὀπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 3996.20

αὐτοί, οἵτινες ἐκτιμοῦν τὰ ἀκόλουθα πράγματα καὶ ἀκολουθῶς

Μακαρόνια μαῦρα χοντρὰ ὀκάδες ἑκατὸν μία καὶ τριακόσια δράμια πρὸς λεπτὰ τριάκοντα πέντε τὴν ὀκάν, δραχμὰς τριάκοντα πέντε καὶ ἐξήκοντα δύο λεπτὰ

35,62

Μακαρόνια χοντρὰ χάσικα ὀκάδες τετρακόσιαις μίαν πρὸς πενήκοντα λεπτὰ τὴν ὀκάν δραχμὰς διακοσίας καὶ πενήκοντα λεπτὰ

200,50

Μακαρόνια φιλὰ χάσικα ὀκάδες ἑκατὸν πενήντα ἥμισυ πρὸς πενήντα λεπτὰ ἢ ὀκὰ Δραχμὰς ἐβδομήντα πέντε καὶ εἴκοσι πέντε λεπτὰ

75,25

Λαζάνια χάσικα, ὀκάδες ἐξήκοντα ἕξ ἥμισυ πρὸς πενήντα τέσσερα λεπτὰ ἢ ὀκὰ Δραχμὰς τριάκοντα πέντε καὶ ἑννεήντα ἓνα λεπτὸν

35,91

Φιδὲ ψυλόν, ἀστρουλάκιν ὀκάδες ἑννεήντα δύο καὶ τριακόσια δράμια πρὸς πενήντα τέσσερα λεπτὰ ἢ ὀκὰ. Δραχμὰς πενήντα καὶ ὀκτὼ λεπτὰ

50,8

Κουκουσοῦ ὀκάδες ἐξήντα πέντε πρὸς σαράντα ἑπτὰ λεπτὰ ἢ ὀκὰ, Δραχμὰς τριάντα καὶ ἐβδομήντα ὀκτὼ λεπτὰ

30,78

Δραχ. 4424,34

| ἡ ὀπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 4424,34

ἀστρουλάκι ὀκκάδες σαράντα ἕξ πρὸς σαράντα ὀκτὼ λεπτά ἢ ὀκτὰ Δραχμὰς εἴκοσι δύο καὶ ὀκτὼ λεπτά 22,8

Κριθαράκι ὀκκάδες πεντακόσιες εἴκοσι ἑννέα ἥμισυ πρὸς σαράντα πέντε λεπτά ἢ ὀκτὰ Δραχμὰς διακοσίας τριάντα ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἑπτὰ λεπτά 238,27

Ἀλευρα ὀκκάδες ἑκατὸν πενήντα ἕξ πρὸς λεπτά εἴκοσι πέντε Δραχμὰς τριάντα ἑννέα 39

Σιμυγδάλι ὀκκάδες δέκα πρὸς πενήντα λεπτά ἢ ὀκτὰ Δραχμὰς πέντε 5

Ἐξήντα ὀκκάδες χονδροσιμήγαλο πρὸς δέκα ἕξ λεπτά ἢ ὀκτὰ Δραχμὰς ἑννέα καὶ ἐξήντα 9.60

Διακόσιες ἐξήντα ὀκκάδες σκήβαλα μὲ σίτον ἡνομένα πρὸς δέκα ὀκτὼ λεπτά ἢ ὀκτὰ Δραχμὰς σαράντα ἕξ καὶ ὀγδοήντα λεπτά 46,80

Μιὰ φάμπρικα Μακαρωνιῶν χαλκίνη συγκειμένη ἀπὸ ἑπτὰ Χάλκινους τύπους (φόρμαις) ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶναι παρὰ χαλκουργῷ πρὸς ἐπισκευήν. Μίαν καμπάναν ὀριχάλκινη μὲ τὴν ἀναγκαίαν ξυλικήν, ἓνα μπατάλι μὲ ἄκρα ὀριχάλκινα. Τρία ξυράφια μὲ σιδηραῖς βύδαις

Δραχ. 4785,09

| ἡ ὀπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 4785.09

Μία βύδα καὶ μία μανδραβύδα ὀριχάλκιναι αἵτινες εἶναι παρὰ χαλκουργῷ πρὸς ἐπισκευήν

Ἐνα τροχὸν μὲ τὸν ἐργάτην, μία γραμπούλα μὲ δύο μπαστούνια διὰ Δραχμὰς χιλίας τριακοσίας 1300

Τριάντα πέντε τελάρα, ἕξ ὧν τὰ εἴκοσι καινούρια, πρὸς τρεῖς Δραχμὰς τὸ ἓνα καὶ δεκαπέντε μεσότριβα πρὸς δύο Δραχμὰς καὶ πενήντα λεπτά τὸ ἓνα, τὸ ὅλον Δραχμὰς ἑννενήντα ἑπτὰ καὶ πενήντα λεπτά 97.50

Ἐνα μπουράτο διὰ κοσκίνισμα ἀλεύρου τριάκοντα Δραχμὰς 30

Τρία σιμηγαλοκόσκινα. Ἐνα σιτοκόσκινον, ἕξ μαστέλα, δύο μάσταις. Ἐνα τραπέζι διὰ τὸ πάστρεμα τοῦ σιταριοῦ.

Ἐννενήκοντα Δραχμὰς 90

Ἐνα σοφὰ χρησιμεύοντα ἀποθήκη σιταριοῦ καὶ διάφορα ἐμπύγματα ξύλινα τηράντες λεγόμενα, δύο τραπέζια, μία πάγκα καὶ ἓνα τολάπι. Ἐκατὸ Δραχμὰς 100

Ἑπτὰ κασόνια παλαιὰ εἴκοσι μία Δραχμαὶ	21
Δύο ὅμοια ἐξ Δραχμᾶς	6
	Δραχ. 6429.59
ἡ ὀπισθεν ποσότης Δραχμαὶ 6429.59	
Ἐνα Βαρέλι τοῦ νεροῦ καὶ δύο φτιάρια σιταριοῦ τὸ μὲν τρεῖς Δραχμᾶς τὰ δὲ μίαν Δραχμὴν Δραχμᾶς τέσσερεις	4
Ἐνα Καντάρι καὶ μία Μπαλάντζα ἀπὸ τενεκὲ μὲ δράμια δοιχάλκινα καὶ δύο σέσουλες εἴκοσι δραχμᾶς	20
Τὸ ὅλον τῆς ποσότητος Δραχμαὶ ἐξ χιλιάδες τετρακόσιαις πενήντα τρεῖς καὶ πενήντα ἐννέα λεπτὰ	6453,59

ὅλα τὰ ἀναφερόμενα πράγματα παρεδόθησαν πρὸς φύλαξιν πρὸς τοὺς ἀναφερομένους Πατοῦνα καὶ Ζάννον.

Ἐνταῦθα δὲν ἔχει χῶρον τοῦ ἄρθρου χίλια ἐβδομήντα ἐννέα, ὁ ἑνατος παράγραφος, διότι ἐν τῇ ρηθείσει ἀποθήκη δὲν κατοικοῦσε κανεῖς, ἥτοι μένει σφραγισμένη καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἀποσφραγίσεως, ἐπαρτηρήθη ὅτι αἱ σφραγίδες δὲν ὑπῆρχαν ἀλλὰ τὰ κλειῖθρα δὲν ἦσαν βιασμένα.

Εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀποθήκην ὑπάρχει καὶ ἄλλη μία φάμπρικα μακαρονίων μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καὶ μὲ ἐννέα τύπους, ἀλλ' αὐτὴ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν κυρίων Πατοῦνα καὶ Ζάννον, ἀνήκει πρὸς τὸν Κύριον Χαϊδούσην ὅστις τὴν εἶχε ὑπὸ ἐνοίκιον πρὸς τὸν διαληφθέντα Μιχαὴλ Χατζῆ Μανόλην. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπογραφῆς τῶν ἀναφερομένων πραγμάτων εἶναι διὰ τὰ πωληθῶν ἐπὶ Δημοπρασίας κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπὸ χρονολογίαν ἑνδεκα Μαΐου ἐνεστῶτος Μηνὸς ἀναφερομένης ἀποφάσεως. Ἐως ἐδῶ ἔπαυσε ἡ ἀπογραφή διότι δὲν ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα. Γενομένης δὲ τῆς ἀναγνώσεως Μεγαλοφώνως καὶ Εὐκρινῶς, οἱ μὲν ὑπηρετοὶ Παναγιωτέας καὶ Δουραμάνης προσκληθέντες νὰ ὑπογράψουν ὁμολόγησαν, ὅτι ἦτο ἀγράμματοι οἱ δὲ λοιποὶ ὑποφαίνονται ἰδιοχείρως των.

[Ἵπογραφές:]

Δημήτριος Ζάννος

Γεώργιος Πατούνας

Ἀθανάσιος Ἀλεξίου Καπράνγλου

Ἰωάννης Ἀγκᾶς

— Γεωργαντόπουλος Μάρτυς

Ν. Λέτζος Μάρτυς

Ἰωάννης Βουρούκλας Μάρτυς

ὁ Συμβολαιογράφος

Α. Δανιὶδ

2

ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἄνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 7021 τῆς 21/4/1838
(μὲ | σημειώνεται ἡ ἀλλαγὴ σελίδας)

Ἀριθμὸς 7021

Πωλητήριον

Τῷ χιλιοστῷ Ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ὀγδόῳ ἔτει τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Ἀπριλίου ἡμέρᾳ Πέμπτῃ πρὸ μεσημβρίας ἐν Ἑρμονπόλει Σύρον, εἰς τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν γραφεῖον μου, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Δαυίδ καὶ τῶν προσυπογραφομένων μαρτύρων τῶν Κυρίων Γεώργιον Παναγιώτου, τὸ ἐπάγγελμα ἐμπόρου καὶ Σαράντου Ἰωάννου μεσίτου, κατοικούντων ἐδῶ γνωστῶν μου καὶ ἀσχέτων συγγενείας μὲ τοὺς συμβαλλομένους, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ Κύριοι Παντελῆς Ντηλμπέρογλους χαλκουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὁ Γεράσιμος Κομπαροῦτζος Ζυμοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικοι ἐδῶ, γνωστοί μου, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ἦτοι ὁ Κύριος Ντηλμπέρογλους, ὡμολόγησεν ὅτι κατασκευάσας ἐνταῦθα ἰδίοις ἀναλώμασιν μίαν καμπάνα, μίαν βίδα, καὶ μίαν μανδραβήδα ἐκ χαλκοῦ ζυγίζούσας ἑκατὸν πεντήκοντα ὀκκάδες, καὶ χρησιμευνούσας διὰ τὴν ζυμοποιίαν, οἰκιοθελῶς πωλεῖ αὐτὰ τὰ τρία ἐργαλεῖα πρὸς τὸν διαληφθέντα Κύριον Κομπαροῦτζον διὰ δραχμὰς ἑπτακοσίας πεντήκοντα, τὰς ὁποίας ὁμολογῶν ὅτι ἔλαβεν ἀπ' αὐτὸν εἰς μετρητὰς ταῦτα πωλεῖ ἐλεύθερα χρέους, ὑποθήκης καὶ πάσης ἀμφισβητήσεως, διὰ τὰ τὰ χαίρεται ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς κτήματά του ἀναφαίρε | τα ἀναφισβήτητα καὶ παντοτινά, ἐγγνόμενος πρὸς αὐτὸν δι' ὅλα αὐτὰ ἀξιοχρεος, ὁμολογεῖ ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Κομπαροῦτζος, ὅτι παρατηρήσας τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργαλεῖα καὶ εὐρὼν τὰ τῆς ἀρεσκείας του τὰ δέχεται εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκονται. Εἰς ἔνδειξιν ὑποφαίνονται ἰδιοχείρως των μὲ τοὺς μάρτυρας, ἀφοῦ τοὺς ἀνεγνώσθη εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως. Παντελῆς Τηλμπέρογλους Γεώργιος Παναγιώτου μάρτυς

Γεράσιμος Κομπαροῦτζος

Σαράντος Ἰωάννου μάρτις

Α. Δαυίδ

3

ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἀνδρ. Δαυίδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 7022 τῆς 21/4/1838 (μὲ | σημειώνεται ἡ ἀλλαγὴ σελίδας)

Ἀριθμὸς 7022

Συμφωνητικὸν

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος ὁ Συμβολαιογράφος Α. Δαυίδ εἰδοποιῶ ὅτι τῷ χιλιοστῷ Ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ὀγδόῳ ἔτει τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Ἀπριλίου ἡμέρᾳ Πέμτῃ πρὸ μεσημβρίας ἐν Ἐρμουπόλει Σύρον εἰς τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν γραφεῖον μου, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Δαυίδ καὶ τῶν προσυπογραφομένων μαρτύρων τῶν Κυρίων Γεωργίου Παναγιώτου, τὸ ἐπάγγελμα ἐμπορίου, καὶ Σαράντου Ἰωάννου, τὸ ἐπάγγελμα μεσίτου, κατοικούντων ἐδῶ, γνωστῶν μου καὶ ἀσχέτων συγγενείας μὲ τοὺς συμβαλλομένους, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ Κύριοι Γεράσιμος Κομπαροῦτζος Ζυμοποιὸς καὶ ὁ Ἀναστάσιος Λαζάρου Ὁρλῶφ θαλασσινὸς κάτοικος ἐδῶ, γνωστοὶ μου ἀμφοτέρω, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος, ἦτοι ὁ Κομπαροῦτζος ἰδιοκτῆτης μιᾶς φάμπρικας Μακαρωνίων, συγκειμένης ἀπὸ μίαν καμπάνα μία βήδα καὶ μίαν μανδραβήδα ἐκ χαλκοῦ καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἐργαλεῖα ζυγίζοντα ἑκατὸν πενήντα ὀκκάδες, ἰδιοκτῆτης πρὸς τοῦτοις τριῶν χαλκίνων τύπων μὲ ὅλης τῆς ξυλικῆς τῆς ἀπαρτιζούσης τὴν φάμπρικα, ἡ ὁποία ξυλικὴ συνέχεται καὶ συνδέεται μὲ σίδηρα, οἰκειοθελῶς καὶ ἀπαρabiάστως πωλεῖ αὐτὴν τὴν φάμπρικα πρὸς τὸν κύριον Ὁρλῶφ διὰ τάλληρα Δίστυλα Ἰσπανίας ἑκατὸν ἢ δραχμὰς ἑξακοσίας, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος Κομπαροῦτζος ὁμολογεῖ, ὅτι ἔλαβεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ὁρλῶφ καὶ τοῦ πωλεῖ τὴν ρηθεῖσαν Φάμπρικαν ἐλευθέραν χρέους, ὑποθήκης καὶ πάσης ἀμφισβητήσεως, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐξῆς συμφωνίας:

Α. Ἄν ὁ κύριος Κομπαροῦτζος μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἀπὸ σήμερον θελήσῃ νὰ μεταγοράσῃ αὐτὴν τὴν Φάμπρικα ἀπὸ τὸν κύριον Ὁρλῶφ εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τῶν ἑξακοσίων δραχμῶν ὁ Κύριος Ὁρλῶφ ὑπόσχεται καὶ ὑποχρεοῦται νὰ τὴν μεταπωλῇ παραχοῆμα.

Β. Ἄν ὅμως ὁ Κύριος Κομπαροῦτζος δὲν θελήσῃ ἢ τὰ μέσα του δὲν τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μεταγοράσῃ αὐτὴν τὴν Φάμπρικα εἰς τὴν ἀναφερομένην τιμὴν, καὶ εἰς τὴν πτωσὶν τῶν ὀκτὼ μηνῶν, θέλει χάσει πᾶν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὁ κύριος Ὁρλῶφ θέλει θεωρεῖσθαι αὐτὴ τότε ἰδιοκτῆτης παντοτινὸς καὶ ἀναμφισβήτητος, δυνάμενος νὰ τὴν διαθέσῃ κατὰ ἀρέσκειαν.

Γ. Ἐν τούτοις διαρκούντων τῶν ὀκτὼ μηνῶν ὁ κύριος Κομπαροῦτζος θέλει ἔχει τὴν Φάμπρικαν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ζημοποιοῖόν του διὰ νὰ ἐργάζεται μὲ αὐτὴν, ἀπ' ὅτι κέρδος πράξει εἶναι πρὸς ὄφελός του, ὑποσχόμενος νὰ κάμνῃ δι'

ἐξόδον του πᾶ | σαν καὶ οἰανδήποτε ἀναγκαίαν ἐπισκευὴν διὰ τὰ διατηροῦνται ἐν καλῇ καταστάσει, ὅπως εἶναι σήμερον.

Α. Εἶναι προσέτι εἰς βάρος καὶ διὰ λογαριασμόν τοῦ κυρίου Κομπαροῦτζου καὶ αὐτῇ ἡ ἐνδεχομένως παντελὴς ἀπώλεια τῆς Φάμπρικας διαρκούντων τῶν ὀκτὼ μηνῶν ὑποσχόμενος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ τὰ τὴν ἀντικαθιστᾶ δι' ἐξόδων του μὲ ἄλλην τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ ἀξίας. Ταῦτα οἰκαιοθελῶς συμφωνήσαντες ὑποφαίνονται ἰδιοχείρως των μὲ τοὺς μάρτυρες, ἀφοῦ τοὺς ἀνεγνώσθη εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως.

Γεράσιμος Κουμπαροῦτζος

Α. Δανὶδ

Ἀναστάσιος Α. Ὁρλώφ

Σαράντος Ἰωάννου μάρτις

Γεώργιος Παναγιώτη μάρτις

4

ΓΑΚ.ΑΝΚ, Συμβολαιογράφος Ἄνδρ. Δανὶδ, ἔγγραφα λυτά, ἀριθ. 11244 τῆς 16/11/1840 (μὲ | σημειώνεται ἡ ἀλλαγὴ σελίδας)

Συμφωνητικόν.

Ἀριθμὸς ἔνδεκα χιλιάδες διακόσια τεσσαράκοντα τέσσαρα.

Ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἑρμονπόλεως Ἄνδρεόν Δανίδ, κατοικοῦντος εἰς ταύτην τὴν πόλιν, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀκολούθως ἀναφερομένων μαρτύρων, ἀφ' ἐνὸς μέρους ὁ κύριος Μάρκος Ἰωάννου Δούναβης τὸ ἐπάγγελμα ἔμπορος, κατοικῶν εἰς ἄνω πόλιν Σύρου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Γεώργιος Χούμης λαχανοπώλης κατοικῶν ἐνταῦθα. Ἀμφότεροι γνωστοί μου, ἄσχετοι συγγενείας μὲ ἐμὲ καὶ ἡτήσαντο τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος ἔγγραφου, μὲ τὸ ὅποιον ὁμολογοῦν, ὅτι οἰκαιοθελῶς ἐσυμφώνησαν τὰ ἀκόλουθα.

Πρῶτος ὁ Κύριος Μάρκος Ἰωάννου Δούναβης ὑπόσχεται τὰ οἰκοδομήσῃ μὲ ἐξοδὰ του, ἐνταῦθα ἐπὶ ἐνὸς ἰδιοκτήτου αὐτοῦ οἰκοπέδον κειμένου μεταξὺ τοῦ ὀσπητίου του καὶ τοῦ φούρνου του τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου Ρωσολάτου ἓνα μαγαζεῖον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ φούρνου καταμέρδῃ [λέξι διαγραμμένη] κατημερτζήδικον μὲ μίαν Σκάφην, σοφά, μάλιστα καὶ μία πάγκα, τὸ μῆκος αὐτοῦ, ἐπὶ μέτρα.

Δεύτερον ὁ Κύριος Δούναβης ὑπόσχεται τὰ ἀρχήσῃ παραχρῆμα τὴν οἰκοδομήν τοῦ μαγαζείου τοῦ φούρνου καὶ τῶν ἀναφερομένων ἐπίπλων.

Τρίτον. Ἀμα τελειώσει | ἡ ρηθεῖσα οἰκοδομὴ ὥς διεγράφη, δίδει αὐτὴν ὑπὸ μίσθωσιν πρὸς τὸν Κύριον Γεώργιον Χούμην διὰ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη ἀρ-

χόμενα ἀφ᾽ ἡμέρας τελειώσει ἡ οἰκοδομή, ὅποτε ὁ Κύριος Δούναβις ὑπόσχε-
ται νὰ τὴν παραδίδῃ πρὸς τὸν Κύριον Χούμην.

Τέταρτον. Ἐνοίκιον ἐσυμφωνήθη μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων πρὸς τριάκοντα
πέντε Δραχμὰς τὸν μῆνα, διὰ δὲ τὸ μαγαζεῖον τὸν φοῦρνον καὶ τὰ ἔπιπλα.
Αὐτὸ τὸ ἐνοίκιον ἄρχεται τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παραλάβῃ αὐτὰ ὁ κύριος Χούμης.

Πέμπτον. Εἰς λογαριασμὸν τοῦ Συμφωνηθέντος ἐνοικίου, ὁ Κύριος Χούμης
ἐπλήρωσε πρὸς τὸν Κύριον Δούναβιν εἴκοσι ἐνὸς μηνὸς ἐνοίκιον, ἥτοι Δραχ-
μὰς ἑπτακοσίας τριάκοντα πέντε, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος Δούναβις ὁμολογεῖ, ὅτι
ἔλαβεν ἀπ' αὐτόν. Παρελθόντων δὲ αὐτῶν τῶν προπληρωθέντων μηνῶν, ὁ Κύ-
ριος Χούμης ὑπόσχεται νὰ πληρώσῃ τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον κατὰ τριμηνίαν
ἐμπρός.

Ἑκτον. Οἱ ἐπὶ τῶν ἐνοικίων Δημοτικοὶ φόροι εἶναι εἰς βάρος τοῦ Κυρίου Δού-
ναβι.

Ἑβδομον. Ἄν ὁ Κύριος Δούναβις διαρκούσης τῆς οἰκοδομῆς λάβῃ ἀνάγκην
διακοσίων πενήκοντα Ταλλήρων Διστύλων διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ αὐτὴν ὁ Κύ-
ριος Χούμης ὑποχρεοῦται νὰ δανείσῃ αὐτὴν τὴν ποσότητα πρὸς τὸν Κύριον
Δούναβιν διὰ τρία ἔτη μὲ τόκον, περὶ τοῦ ὁποίου ἔμειναν σύμφωνοι, ὁ δὲ Κύ-
ριος Δούναβις ὑπόσχεται νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ μὲ τὴν διαληφθεῖσαν οἰκοδομήν,
ἣτις θέλει εἶσθαι | ἐλευθέρα ἄλλης ὑποθήκης. Εἰς ἔνδειξιν ἐγένετο τὸ παρὸν
συμβόλαιον. Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου, εἰς τὸ γραφεῖον μου κείμενον εἰς τὴν ὁδὸν
ἀγορᾶς καὶ ἀναγνωσθὲν Εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως εἰς Ἐπήκοον τῶν συμ-
βαλλομένων καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντων μαρτύρων, κατοίκων ἐδῶ γνω-
στῶν μου πολιτῶν Ἑλλήνων ἀσχέτων συγγενείας μὲ τοὺς συμβαλλομένους καὶ
ἐμέ, μαρτυροῦντων τὴν θέλησίν των, λέγω, τῶν Κυρίων Γεωργίου Ἀντωνίου
Σκοθάκη κήρυκος καὶ Πέτρου Γεωργίου Μέμου βιβλιοπώλου ὑπογράφεται ἰδιο-
χείρως ὑφ' ὧν καὶ ἐμοῦ. σήμερον τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ
Ἑκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους Σάββατον μετὰ μεσημβρίαν ὥρα τρίτη
καὶ ἡμισία εἰς τὸ ρηθὲν γραφεῖον μου.

Ἡ λέξις καταμέρδῃ εἰς τὴν πρώτην σελίδα διεγράφη

Μάρκος Ἰωάννου Δούναβις

Α. Δαυὶδ

Γεώργης Χούμης

Γεώργιος Α. σκοθάκης Μάρτις

Πέτρος Γ. Μέμος Μάρτις